

28-08-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"প্ৰিয় সন্তানসকল - এতিয়া তোমালোক কড়িৰ পৰা হীৰাতুল্য হৈছা, ঈশ্বৰে তুলি লোৱা মানেই হীৰাতুল্য হোৱা, শ্ৰীমতে তোমালোকক হীৰাতুল্য কৰি গঢ়ি তোলে"

***প্ৰশ্ন:-** সত্যযুগত কোনোৱে ৰাজকীয় আসন (বাদশ্বাহী) আৰু কোনোৱে দাস-দাসী বা প্ৰজাৰ পদ পায়, ইয়াৰ কাৰণ কি?

***উত্তৰ:-** সত্যযুগত ৰাজকীয় আসন সেইসকলে পায় যিসকলে সংগমত জ্ঞানৰ সাগৰে পঢ়োৱা পাঠ ভালদৰে পঢ়ে আৰু সেয়া ধাৰণ কৰে, জ্ঞান ৰত্নৰ দান কৰি বহুতক নিজৰ সমানকৈ গঢ়ি তোলে আৰু যিয়ে গাফিলতি কৰে, দেহ-অভিমানত আহি বিশৃংখলতাৰ সৃষ্টি কৰে, তেওঁলোকে প্ৰজাৰ পদ পায়। পঢ়াত ধ্যান নিদিয়াসকলেই দাস-দাসী হৈ যায়।

ওঁম্ শান্তি। কড়িৰ পৰা হীৰাতুল্য হোৱা অতি মৰমৰ, পুৰুষাৰ্থী সন্তানসকলে এইটো জানে যে, মায়াৰ ধুমুহা কেনেকৈ লাগে। সন্তানসকলে কড়িৰ পৰা হীৰাতুল্য হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰে, কিন্তু শ্ৰীমতত নচলাৰ কাৰণে আকৌ মায়াৰ ধুমুহা লগাৰ বাবে জ্যোতি (পোহৰ) নুমাই যায়। ইয়াৰ ওপৰতো গীত আছে। সন্তানসকলে এতিয়া বুজি পাইছে যে আমিye পূজ্য দেৱী-দেৱতা আছিলো। এয়া আত্মাই শুনে আটাইতকৈ মৰমৰ পিতাৰ দ্বাৰা। তেওঁৰেই এই মহিমা গোৱা হয়। তেওঁ হৈছে উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান। গোটেই জগতে তেওঁকৈই স্মৰণ কৰে কিয়নো এই দুনিয়াত দুখেই দুখ আছে। এনেকৈ নাভাবিবা যে সকলো মনুষ্যই অবুজন। বুজিও পায় যে, প্ৰাচীন ভাৰত বহুত শ্ৰেষ্ঠ আছিল অন্য কোনো খণ্ড বা ধৰ্ম নাছিল সেই কাৰণে ভাৰতক প্ৰাচীন বুলি কোৱা হয়। ইমানখিনি বুজি পায় কিন্তু সেয়া কেনেকৈ হ'ল, কেতিয়া হ'ল? ভাৰত আকৌ হীৰাতুল্য কেতিয়া আৰু কেনেকৈ হ'ব - সেয়া নাজানে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল সন্মুখত বহি আছা আৰু যি পৰদেশী অৰ্থাৎ বাহিৰৰ চেষ্টাৰত (সেৱা কেন্দ্ৰত) থাকে তেওঁলোকেও শুনে। হীৰাতুল্যকৈ গঢ়ি তোলা বেহদৰ পিতাই কয় - এইয়া তোমালোকৰ অন্তিম ঈশ্বৰীয় জন্ম যেতিয়া ভগৱান আহি তোমালোকক হীৰাতুল্য কৰি গঢ়ি তুলিবলৈ পঢ়ায়, গতিকে এনেকুৱা পিতাৰ প্ৰতি আমি কিমান ৰিগাৰ্ড (সন্মান) ৰাখিব লাগে। সৎ পিতা, সৎ শিক্ষক, সৎগুৰুৰ প্ৰতি সন্মান প্ৰদৰ্শন কৰা হয়। পিতাই কয় - সন্তানসকলক সুখ দিওতা ময়েই। এই সময়ত তোমালোক সন্তানসকলক সুখ দিবৰ বাবে মই আহি নিজৰ মত দিওঁ। ভগৱানে যি শ্ৰীমত দিছিল সেয়া আকৌ মনুষ্যই গীতাত লিখিছে, কিন্তু সেয়া যথার্থ নহয়। তেওঁ এতিয়া তোমালোকক উচ্চৰো উচ্চ হীৰাতুল্য কৰি গঢ়ি তোলে। স্বৰ্গলৈতো তোমালোকেই আহিব পাৰা, নহয় জানো। এনেয়েতো গোটেই দুনিয়াৰ আত্মাসকল পিতাৰেই সন্তান। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাও আছে নহয়। এই সময়ত শিৱবাবাৰ নাতি-নাতিনী বুলি কোৱা। আকৌ পো-নাতি, আজো-নাতি বুলিও কোৱা। বৃদ্ধিতো হৈ গৈ থাকে। বাস্তৱত সকলোৰে ৰচয়িতা মই পিতাই হওঁ। সোধে নহয় যে তোমাক কোনে জন্ম দিলে? তেতিয়া কোৱা হয় - আল্লা বা খোদাই। ইমানখিনি বুজি পায় কিন্তু কেনেকৈ জন্ম দিয়ে, কেনেকৈ ইমান বৃদ্ধি পায় - সেয়া একোৱেই নাজানে। এইটোতো তোমালোকে জানা যে সত্যযুগত বহুত কম ৰচনা থাকে। নিশ্চয় ৰচয়িতাও থাকিব যিয়ে নতুন দুনিয়া ৰচনা কৰে। নতুন দুনিয়াত দেৱী-দেৱতাৰ পদ প্ৰাপ্ত কৰায় গতিকে নিশ্চয় পুৰণা দুনিয়াৰ বিনাশো কৰায় - এয়া কোনেও নাজানে। অসংখ্য কিতাপ, শাস্ত্ৰ আদি লিখে। ভাবে এয়া দৰ্শনৰ শাস্ত্ৰ। দৰ্শন জ্ঞানক কোৱা হয়। কিন্তু এয়া কোনেও নাজানে যে জ্ঞানৰ সাগৰতো এজনেই পৰমপিতা পৰমাত্মা। তোমালোকে তেওঁৰ দ্বাৰা

জ্ঞান পাই হীৰাৰ নিচিনা হৈ যোৱা। ঈশ্বৰে তুলি লোৱা মানেই হীৰাৰ নিচিনা জন্ম লোৱা। হীৰাতুল্য কৰি গঢ়ি তোলা পিতাই আমাক হীৰাৰ দৰে বনাই আছে। তেওঁৰেই বলিহাৰীৰ গায়ন কৰা হয়। সত্যযুগতো বলিহাৰীৰ কথাই নাথাকে। তাততো এইটো চিন্তাই নাথাকে।

তোমালোকে এতিয়া জানিছা যে আমি এতিয়া শূদ্ৰও নহওঁ দেৱতাও নহওঁ। এতিয়া আমি ব্ৰাহ্মণ। তোমালোকেই স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী বুলি কোৱা হয়। ইয়াত তোমালোক স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হৈ বিষুং কূলত গৈ ৰাজত্ব কৰিবা। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী, পদুম ফুলৰ সমান তোমালোক ইয়াতেই হ'ব লাগিব। ইয়াত হৈছে পুৰুষাৰ্থ তাত হৈছে প্ৰালদ্ধ। এনেকুৱা কথা দুনিয়াত কোনেও নাজানে। পিতাই কয় - মাইয়াই তোমালোকক তুচ্ছ বুদ্ধিৰ কৰি তুলিছে, তোমালোক হীৰাৰ নিচিনা দেৱী-দেৱতা আছিল। আগতে তোমালোকে নাজানিছিল। দুনিয়াততো অনেক মত আছে - কোনোৱে কিবা কয়, কোনোৱে আকৌ আন কিবা কয়। কোনোৱে কয় মনুষ্যৰ মৃত্যু হৈ আকৌ নতুনকৈ জন্ম লয়। আন কোনোৱে আকৌ কয়, যেনেকুৱা সংকল্প কৰে তেনেকুৱা হৈ যায়। অনেক প্ৰকাৰৰ মত দিওতা আছে। তোমালোক হৈছা শ্ৰীমতত চলোতা। শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা তোমালোকৰো শ্ৰেষ্ঠ মত হয়। তোমালোকেই জানা, সকলোৱেতো নাজানিব। হয়তো কোনোবা লাখপতি, কৌটিপতি হ'ব পাৰে কিন্তু এই জ্ঞানত অহাটো বহুত কঠিন। কৌটিৰ মাজত কোনোবাহে আহে কিয়নো ধনী লোকসকলকৰ বহুত বেমেজালি। ড্ৰামাত এনেকৈ নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে যে দুখীয়া সকলেহে ঈশ্বৰৰ কোলালৈ আহে। এইখন ৰথতো তেওঁৰেই হয়। বাপদাদা দুয়ো একত্ৰিত হৈ থাকে - এয়া তোমালোকেহে জানা। নিৰাকাৰ ভগৱানৰ নিজা শৰীৰ নাই সেয়েহে ধাৰলৈ শৰীৰ ল'বলগীয়া হয়, সেই কাৰণেতো ভগৱানুবাচ। কৃষ্ণ ভগৱানুবাচ হ'ব নোৱাৰে। তেওঁকতো সকলোৱে তৎক্ষণাৎ জানি লয়। এওঁ হৈছে নিৰাকাৰ সেয়েহে এওঁক কোনোৱে নাজানে। আজিকালি বহুত মনুষ্যই বৈশ্য সলাই কৃষ্ণৰ ৰূপ ধাৰণ কৰে। ধন উপাৰ্জন কৰে। সকলো মায়াৰ বশীভূত হৈ গৈছে। এতিয়া তোমালোক ঈশ্বৰৰ অনুগামী হৈছা। কোনোৱেতো এশ শতাংশ (100%) ঈশ্বৰৰ অনুগামী হৈ গৈছে, তেওঁৰ শৰণাপন্ন হৈ গৈছে। বাকী সকলো মায়া ৰাৱণৰ চৰণত আৱদ্ধ হৈ আছে। পিতাই বুজাইছে যে বিশেষকৈ ভাৰতবাসী সকলো শোকবাটিকাত (দুখৰ অৰণ্য) ত আছে। গোটেই দুনিয়াখনেই লংকা হৈ গৈছে। তেওঁলোকেতো শাস্ত্ৰত হৃদৰ কথা লিখি দিছে। বেহৃদৰ পিতাই বেহৃদৰ কথা শুনায়। তোমালোকে জানা যে এতিয়া আমি ঈশ্বৰৰ কোলাত আছো। তাৰ পিছত আমি নতুন দুনিয়াৰ মালিক দেৱী-দেৱতা হ'মগৈ। তাততো মায়া নাথাকে। সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী অতি চহকী হয়। আকৌ যেতিয়া বৈশ্য বংশী হয়গৈ তেতিয়া হীৰা-মুকুতাৰ মন্দিৰ বনায়। প্ৰথম অৱস্থাত যি হীৰা-অলংকাৰৰ মন্দিৰ সাজে তেওঁলোক তেনেকুৱা মহলত থাকে সেয়েহে গোৱা হয় যে ভাৰত হীৰাৰ দৰে আছিল। এতিয়াটো কড়ি-তুল্য হৈ গৈছে। এইখন হৈছেই পতিত দুনিয়া। ভাৰতেই সত্য খণ্ড পাৱন আছিল। ভাৰতেই এতিয়া পতিত খণ্ড হৈছে, ভাৰতক এতিয়া আমি পাৱন বুলি নকওঁ। এতিয়া আমি পাৱন হৈ আছো। তাততো হয়েই সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী দুনিয়া। কৃষ্ণৰ কিমান মহিমা কৰা হয়! তেওঁক দোলনাত দোলায় কিন্তু তেওঁৰ বায়'গ্ৰাফী (জীৱনপঞ্জী) নাজানে।

তোমালোকে জানা এতিয়া কলিযুগ। ভাৰততেই সত্যযুগ আছিল। ৪৪ জন্ম ভাৰতবাসীয়েহে ল'ব পাৰে। তোমালোকে যেতিয়া ভালদৰে বুজোৱা তেতিয়া মানি লয়। এই ঈশ্বৰীয় কোলাতেই ভাৰত হীৰাৰ তুল্য হৈ যায়। যেনেকুৱা ৰজা-ৰাণী, তেনেকুৱা প্ৰজা। প্ৰজাকো হীৰাৰ নিচিনা বুলি কোৱা হ'ব। এতিয়া ৰজা-ৰাণী আৰু প্ৰজা কড়িতুল্য। এতিয়া হীৰাতুল্যকৈ গঢ়ি তোলাতো পিতা আহিছে সেয়েহে পুৰা পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। হীৰাতুল্যকৈ গঢ়ি তোলাতো পিতাৰ লগতে পুৰা যোগ লগাব লাগে। তোমালোকে জানা - শিৱবাৰাৰ পৰা আমি বৈকুণ্ঠৰ মালিক হওঁ। পঢ়াৰ ওপৰতে সকলো নিৰ্ভৰ কৰে। পঢ়াৰ প্ৰতি সকলোৱে ধ্যান দিব লাগে নহয় জানো। ঘৰত কাম-কাজ কৰিও এনেকৈ ভাবা যে

মই গড ফাদাৰৰ ষ্টুডেন্ট (ঈশ্বৰ পিতাৰ বিদ্যার্থী)। আমাৰ পঢ়া একেবাৰে সহজ। অকণমান সময়ৰ কাৰণে হ'লেও আহি নিশ্চয় শুনিব লাগে। এনেকুৱা ভাল ভাল পইন্ট ওলায় যে অকস্মাতে কাৰোবাৰ কাঁড় লাগি যায় সেয়েহে মুৰুলী যিকোনো উপায়ে শুনিব লাগে। যদি শুনিব নোৱাৰা, তেন্তে কিবা উপায়েৰে হলেও পঢ়িব লাগে। ব্যৱস্থা হ'ব পাৰে। প্ৰথমতেতো এসপ্তাহ ভালদৰে বুজিব লাগে তাৰ পিছত নতুন নতুন পইন্ট বুজিবৰ বাবে নিশ্চয় পঢ়িব লাগে। বাবাই পঢ়াই থাকে। পইন্টচ ওলাই থাকে। বোৰ্ডতো লিখিব পাৰা যে ভ্ৰাতা-ভগ্নীসকল, আহক, আপোনালোক সকলোকে এই সহজ জ্ঞান আৰু সহজ ৰাজযোগৰ দ্বাৰা হীৰাতুল্য কৰি গঢ়ি তোলা। তোমালোকৰ ওচৰততো সকলো চিত্ৰই আছে। সেই চিত্ৰবোৰৰ ওপৰত বুজোৱা অতি সহজ। যেনেকৈ সৰু-ছোৱালীক পুতলা দেখুৱাই শুনোৱা হয় আৰু পঢ়ায় - এইটো হাতী, ই এনেকুৱা এনেকুৱা কৰে; এইটো উট.....। মনুষ্যৰো পৰমাত্মাৰ পৰিচয় নাই, নতুবা ইয়াকো নাজানে যে তেওঁ কি কৰে। তেওঁৰ কৰ্তব্যৰ বিষয়েই যদি নাজানে তেন্তে মহত্ব কি থাকিল? সেয়েহে চিত্ৰৰ দ্বাৰা বুজাবলগীয়া হয় - এইজন পৰামৰ্শিতা পৰমাত্মা শিৱ, এৱেঁই হীৰাতুল্যকৈ গঢ়ি তোলাতো, ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা এওঁৰ পৰাই উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী সকলক শিৱবাবাই পঢ়াই এনেকুৱা দেৱী-দেৱতা কৰি গঢ়ি তোলে। পঢ়াইছে সেইবাবেতো বুজাব পাৰো নহয় জানো। আগেয়ে জনা নাছিলো যে পৰমৰ্শিতা পৰমাত্মাই আহি আমাক পঢ়ায়। বুজনিতো একেবাৰে সহজ যে ভাৰত হীৰাতুল্য আছিল, এতিয়া কড়িতুল্য। আকৌ কড়িৰ পিছত কিয় হাবাথুৰি খাই ফুৰা? এই সকলো ধন-সম্পত্তি মাটিৰ লগতেই মিলি যাব। এতিয়া তোমালোকে সত্য খণ্ডৰ বাবে সঁচা উপাৰ্জন কৰা। সম্পূৰ্ণ উপাৰ্জন নকৰাৰ বাবে সাধাৰণ প্ৰজাৰ শাৰীত গুচি যোৱা। প্ৰজাৰো ভৃত্য হৈ যোৱা। পিতাৰ হৈ আকৌ পিতাক এৰি দিয়ে। সেয়েহে বাবাই বুজায় যে, সন্তানসকল, ঘৰতো মুৰুলী খুজি আনি পঢ়িব পাৰা। মুৰুলী পাই থাকিব। য'তেই নাথাকা তোমালোকে নিশ্চয় পঢ়িব লাগে। পঢ়া আৰু পঢ়োৱা। বিদেশত থাকিও তোমালোকে সেৱা কৰিব পাৰা। পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। প্ৰভাৱ বিস্তাৰতো একেবাৰে অন্তিমতহে হ'বগৈ। বুজিব যে সঁচাকৈয়ে প্ৰাচীন ভাৰত স্বৰ্গ আছিল। কিমান ধন ইয়াৰ পৰা লুট-পাত কৰি লৈ গৈছে!

সত্যযুগত, তোমালোক চৈতন্য ৰূপত গোটেই সৃষ্টিৰ মালিক হোৱা অৰ্থাৎ ৰাজত্ব কৰা। পুনৰ ভক্তিমাৰ্গত জড় চিত্ৰক এটা কোঠাত বন্ধ কৰি ৰাখা আৰু স্মাৰক বনোৱা। পূজাৰ সমগ্ৰীৰো প্ৰয়োজন নহয় জানো। এতিয়া তোমালোকে সকলো জানি গৈছা যে আমি সকলো পূজ্য আছিলো, এতিয়া পূজাৰী হৈ গ'লো। পূজ্যৰ পৰা পূজাৰী হ'বলৈ আমাৰ কিমান সময় লাগে? কেনেকৈ মন্দিৰ সজোৱা হ'ল? আমিহেতো মন্দিৰ সজাইছো। আমিহে আমাৰ জড় চিত্ৰ সাজি নিজৰে পূজা আৰম্ভ কৰিলো। কিমান ৰান্ধাৰফুল (আশ্চৰ্যকৰ) কথা! পিতাই বুজায় - সন্তানসকল, এতিয়া তোমালোকে একো গাফিলতি নকৰিবা। দেহী-অভিমানী হ'লেহে তোমালোক হীৰাৰ নিচিনা হ'বগৈ। দেহ-অভিমানত আহিব নালাগে। দেহ-অভিমানত আহি বিশৃংখতাৰ সৃষ্টি কৰিলে নিজৰো ধ্বংস হয় আৰু আনৰো ধ্বংস কৰে। এজন জ্ঞান সাগৰৰ পৰা পঢ়ি কোনোবাই ৰাজকীয় সিংহাসনত বহে আৰু কোনোৱে দাস-দাসীৰ। চোৱা, লক্ষ্মী-নাৰায়ণ স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহ আছিল। তেওঁলোকৰ কিমান মহিমা কৰা হয়, পূজা হয়, মন্দিৰ সজায়। এতিয়া তোমালোকে জানা যে আমি আকৌ সূৰ্যবংশী লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হৈ আছো। আকৌ সূৰ্যবংশীৰ পৰা চন্দ্ৰবংশীলৈ আহিম। ৰাজ্য লোৱাটো কিমান উচ্চ পদ। পুৰুষাৰ্থ এনেকৈ কৰিব লাগে আৰু কৰোৱাব লাগে। যদি পুৰুষাৰ্থ কৰাবলৈ নাজানা তেন্তে পুৰুষাৰ্থ কৰিবলৈকে শিকা নাই। নিজৰ সমানকৈ যদি গঢ়ি তুলিব নোৱাৰো তেন্তে ৰজা-ৰাণী হ'ব নোৱাৰা। অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ দান কৰিব লাগে। এই নিচা বহুত কম সংখ্যকৰহে থাকে। দেহী-অভিমানী হৈ থাকিলে সুখৰ সীমা নাথাকিব। মম্মা বাবাক চোৱা তেওঁলোকে কিমান তত্বাৱধান কৰে। পিতাতো ব্যাকুল হৈ পৰে যেতিয়া কোনো সন্তানে মাৰ খায়, তেন্তে তেওঁক কেনেকৈ ৰক্ষা পাৰি? আশ্ৰয় দিয়া বাবে কিমান হুলস্থূল লাগি যায়। সৰ্বশক্তিমান শিৱবাবাৰ দ্বাৰা ভাৰতক হীৰাতুল্য কৰি তোলাৰ

লটাৰী পোৱা যায়। ইয়াত তোমালোকে সন্মুখতে শুনি আছা, ভাল লাগে। বাবাই খোৰাক বঢ়াই থাকে। সন্তানসকলে খোজে প্ৰতি শ্ৰীমতত চলিব লাগে। অচ্ছা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰায় লগ পোৱা সন্তান সকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) সুখ দিওতা পিতা, শিক্ষক, সৎগুৰুৰ প্ৰতি সদায় ৰিগাৰ্ড (সন্মান) ৰাখিব লাগে। তেওঁৰ মতত চলা মানেই তেওঁক সন্মান জনোৱা।
- (2) ঘৰৰ কাম-কাজ কৰিও নিজকে গড ফাডাৰৰ ষ্টুডেন্ট বুলি ভাবিব লাগে। পঢ়াত প্ৰতি পুৰা ধ্যান দিব লাগে, মুৰুলী খতি কৰিব নালাগে। সত্য খণ্ডৰ বাবে সঁচা উপাৰ্জন কৰিব লাগে।

***বৰদান:-** স্মৰণ আৰু সেৱাৰ ভাৰসাম্যতাৰ দ্বাৰা সকলোৰে আৰ্শীবাদ প্ৰাপ্ত কৰোঁতা সফলতামূৰ্ত হোৱা।

যি সন্তানে স্মৃতিত থাকি সেৱা কৰে তেওঁ পৰিশ্ৰম কম আৰু সফলতা অধিক পায় কাৰণ দুয়োটাৰ ভাৰসাম্যতা ৰাখিলে আৰ্শীবাদ পোৱা যায়। স্মৃতিত থাকি যিসকল আত্মাৰ সেৱা কৰা তেওঁলোকৰ মনৰ পৰা বাহ! শ্ৰেষ্ঠ আত্মা, বাহ! মোৰ জীৱনটো পৰিৱৰ্তন কৰি দিয়া আত্মা..... এনেকুৱা বাহ-বাহৰ আৰ্শীবাদ ওলায়। যিয়ে এনে আৰ্শীবাদ সদায় পায় তেওঁ বিনা পৰিশ্ৰমেৰে প্ৰকৃত আনন্দ প্ৰাপ্তি কৰে আৰু সহজে আগবাঢ়ি সফলতাৰ অনুভৱ কৰে।

***শ্লোগান:-** যাৰ জীৱনত শীতলতা আছে তেওঁ আনৰ জ্বলন্ত অন্তৰৰ ওপৰতো বিজয় প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰে।

!!ওঁম্ শান্তি!!
